

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 220/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11 postupom Okresného súdu Prešov rozsudkom č. k. 14 C 106/03-86 zo 16. februára 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Co 38/04-111 zo 16. septembra 2004, ako aj postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri preskúmaní podnetov na podanie mimoriadneho dovolania v konaniach sp. zn. VI/1 Pz 614/04, VI/2 Pz 446/04 a VI/2 Pz 509/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2005 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“) B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11 (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov

(ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14 C 106/03-86 zo 16. februára 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 38/04-111 zo 16. septembra 2004, ako aj postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pri preskúmaní podnetov na podanie mimoriadneho dovolania v konaniach sp. zn. VI/1 Pz 614/04, VI/2 Pz 446/04 a VI/2 Pz 509/05.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že 18. januára 2002 bol Obvodným oddelením Policajného zboru V. (ďalej len „OO PZ“) predvolaný k podaniu vysvetlenia. Sťažovateľ nemohol pricestovať na určený deň 29. januára 2002, preto sa s vyšetrovateľom dohodol na zmene termínu na dni 11. až 13. februára 2002. Sťažovateľ pricestoval podať vysvetlenie k danej veci 11. februára 2002. Zástupkyňa riaditeľa OO PZ však v uvedený deň odmietla sťažovateľa vypočuť s tým, že vec, ku ktorej mal podať vysvetlenie, bola odložená.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že v zákonnej lehote podal žiadosť o preplatenie cestovných nákladov v súvislosti s podaním vysvetlenia, pričom žiadosť bola postúpená Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru P. a Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru P., ktorý sa k veci nevyjadril, preto sťažovateľ podal žalobu Okresnému súdu Poprad (veci bola pridelená sp. zn. 11 C 636/02). Uvedený súd postúpil vec okresnému súdu, ktorý ju viedol pod sp. zn. 14 C 106/03.

Okresný súd po viacerých pojednávaniach rozsudkom č. k. 14 C 106/03-86 zo 16. februára 2004 návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti predmetnému rozsudku odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co 38/04-111 zo 16. septembra 2004 rozhodol tak, že nepripustil zmenu návrhu a potvrdil rozsudok prvostupňového súdu.

Sťažovateľ nesúhlasil s argumentáciou oboch súdov v uvedených rozsudkoch, preto podal 22. októbra 2004 generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania v súvislosti s namietanými rozsudkami okresného a krajského súdu. Generálna prokuratúra nezistila dôvody pre podanie mimoriadneho dovolania, preto podnet sťažovateľa odložila. Sťažovateľ podal generálnej prokuratúre 22. decembra 2004 ďalší podnet na podanie

mimoriadneho dovolania, o spôsobe vybavenia ktorého uvádza, že „... vzhľadom na dĺžku od prijatia do odmietnutia, keď medzičasom prebehli početné sviatky Vianočné a Novoročné, navrhovateľ je presvedčený, že prokurátor GP SR vec odbil bez preskúmania“.

Sťažovateľ podal ďalší návrh na podanie mimoriadneho dovolania 13. októbra 2005 „... po zistení nových skutočností...“, ktorý generálna prokuratúra posúdila ako opakovaný podnet, v ktorom neboli uvedené nové skutočnosti, a preto ho odložila. Sťažovateľ zastáva názor, že týmto postupom okresného a krajského súdu, ako aj generálnej prokuratúry boli porušené jeho práva podľa dohovoru, pretože uvedené štátne orgány konali v jeho veci arogantne, zaujato a neprihliadli na objektívne dôkazy, ktoré uvádzal.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho práv podľa čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 14 C 106/03-86 zo 16. februára 2004 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 38/04-111 zo 16. septembra 2004, ako aj postupom generálnej prokuratúry pri preskúmaní podnetov na podanie mimoriadneho dovolania v konaniach sp. zn. VI/1 Pz 614/04, VI/2 Pz 446/04 a VI/2 Pz 509/05. Sťažovateľ zároveň žiada priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 000 Sk, ako aj náhradu trov v konaní pred okresným a krajským súdom. Sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu nepriaznivých majetkových pomerov.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nesmie vykladať ako oprávnenie pre štát, skupinu alebo osobu vykonávať činnosť alebo uskutočniť skutok s cieľom narušiť práva alebo slobody v dohovore zakotvené, alebo na obmedzovanie týchto práv alebo slobôd vo väčšom rozsahu, než je stanovené v dohovore.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04).

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 13, 14 a 17 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 14 C 106/03-86 zo 16. februára 2004 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 38/04-111 zo 16. septembra 2004

Ústavný súd z fotokópií rozsudku okresného súdu č. k. 14 C 106/03-86 zo 16. februára 2004 a rozsudku krajského súdu č. k. 3 Co 38/04-111 zo 16. septembra 2004, ktoré boli pripojené k sťažnosti sťažovateľa ako príloha, zistil, že rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 20. októbra 2004, čím bolo predmetné konanie právoplatne skončené.

V konkrétnych okolnostiach predmetnej veci bolo potrebné podať sťažnosť ústavnému súdu v lehote dvoch mesiacov od dátumu právoplatnosti rozsudku krajského súdu. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Táto lehota stanovená zákonom o ústavnom súde je objektívnou lehotou, čo znamená, že zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť“. Sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 5. decembra 2005, teda od právoplatného vybavenia veci uplynulo nepochybne dlhšie časové obdobie ako zákonná dvojmesačná lehota, preto ústavný súd odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene (napr. rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 310/04, III. ÚS 220/05, III. ÚS 211/06).

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 13, 14 a 17 dohovoru postupom generálnej prokuratúry pri preskúmaní podnetov na podanie mimoriadneho dovolania v konaniach sp. zn. VI/1 Pz 614/04, VI/2 Pz 446/04 a VI/2 Pz 509/05

Ústavný súd výzvou z 18. januára 2006 požiadal Krajskú prokuratúru P. (ďalej len „krajská prokuratúra“) o zaslanie požadovaných spisov, ktorá bola poverená vybavením

podnetu sťažovateľa v zmysle príkazu generálneho prokurátora por. č. 2/2003 o postupe prokurátorov pri vykonávaní pôsobnosti prokuratúry v netrestnej oblasti. Následne z predloženého spisu bolo zistené, že krajskej prokuratúre bol 8. novembra 2004 z generálnej prokuratúry doručený podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania na vybavenie, ktorý bol generálnej prokuratúre doručený 22. októbra 2004 a vedený pod sp. zn. VI/1 Pz 614/04.

Prokurátorka krajskej prokuratúry požiadala prípisom z 15. novembra 2004 okresný súd o zapožičanie spisu sp. zn. 14 C 106/03 (č. l. 9). Krajská prokuratúra zároveň prípisom z 15. novembra 2004 upovedomila sťažovateľa, že jeho podnet na podanie mimoriadneho dovolania bude vybavený krajskou prokuratúrou v zmysle vnútrorezortných predpisov generálnej prokuratúry. Spis okresného súdu bol krajskej prokuratúre doručený 23. novembra 2004.

Krajská prokuratúra prípisom č. k. Kc 2134/04-13 zo 7. decembra 2004 podnet na podanie mimoriadneho dovolania sťažovateľa odložila, pretože nezistila porušenie zákona rozhodnutím okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu. Krajská prokuratúra v odôvodnení uvedeného prípisu uviedla, že v postupe pri rozhodovaní a rozsudkoch okresného a krajského súdu v predmetnej veci nebola zistená nezákonnosť, preto neboli dané dôvody pre podanie mimoriadneho dovolania. Sťažovateľovi bol uvedený odkladací list doručený 13. decembra 2004.

Sťažovateľ doručil generálnej prokuratúre ďalší podnet na podanie mimoriadneho dovolania v súvislosti s postupom okresného a krajského súdu (22. decembra 2004). Generálna prokuratúra prípisom č. k. VI/2 Pz 446/04-8 z 22. decembra 2004 postúpila krajskej prokuratúre uvedený podnet na vybavenie. Krajská prokuratúra v prípise č. k. Kc 2002/05-7 z 5. januára 2005 adresovanom generálnej prokuratúre uviedla, že *„... Opakovaný podnet neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktoré by prokuratúre neboli známe v čase vybavovania pôvodného podnetu na postup podľa § 243e/ OSP. K odloženiu pôvodného podnetu došlo pri preskúmaní na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu a rozhodnutí súdov 1. a 2. stupňa, ktoré boli vydané po náležite zistenom skutkovom stave*

veci a sú v súlade so zákonom. Tunajšia krajská prokuratúra zotrúva na stanovisku uvedenom v odkladacom liste sp. zn. Kc 2134/04 zo dňa 7. 12. 2004“.

Sťažovateľ bol o odložení opakovaného podnetu informovaný listom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 446/04-13 z 12. januára 2005, pričom v liste bol zároveň upozornený na skutočnosť, že „... s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre oznamujem, že ďalší opakovaný podnet v tej istej veci bude prokuratúrou vybavovaný len vtedy, ak by obsahoval nové skutočnosti“.

Sťažovateľ doručil generálnej prokuratúre 14. novembra 2005 ďalší podnet na preskúmanie rozsudkov okresného súdu č. k. 14 C 106/03-86 zo 16. februára 2004 a krajského súdu č. k. 3 Co 38/04-111 zo 16. septembra 2004. Generálna prokuratúra listom č. k. VI/2 Pz 509/05-9 z 22. novembra 2005 sťažovateľa informovala, že jeho opakovaný podnet bol v nadväznosti na predchádzajúce listy krajskej prokuratúry č. k. Kc 2134/04-13 zo 7. decembra 2004 a generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 446/04-13 z 12. januára 2005 bez ďalšieho postupu v zmysle ustanovenia § 34 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení odložený.

Ústavný súd na základe preštudovania postupu a spisov krajskej prokuratúry v konaniach sp. zn. Kc 2134/04 a generálnej prokuratúry sp. zn. VI/1 Pz 614/04, VI/2 Pz 446/04 a VI/2 Pz 509/05 nezistil skutočnosti, ktoré by nasvedčovali porušeniu práv podľa čl. 13, 14 a 17 dohovoru namietaných v sťažnosti sťažovateľa. V súlade s doterajšou judikatúrou ústavný súd uvádza, že ak sa občan obráti na generálneho prokurátora s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania, tak mu tým nevzniká právo, aby generálny prokurátor mimoriadne dovolanie podal, ale právo na riadne vybavenie svojho podnetu orgánmi prokuratúry (napr. rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 42/04, III. ÚS 45/06, III. ÚS 169/06).

Generálna prokuratúra v spojení s krajskou prokuratúrou vo svojich rozhodnutiach uviedli podrobné skutkové a právne úvahy, na základe ktorých dospeli k záveru, že nejestvujú dôvody pre podanie mimoriadneho dovolania. Podnet sťažovateľa bol generálnou

prokuratúrou riadne vybavený, preto nevyhovenie podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania nemožno spájať s porušením jeho práv podľa čl. 13, 14 a 17 dohovoru – rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 41/01, III. ÚS 45/06. V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta – napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97, I. ÚS 24/98, III. ÚS 248/05. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd pri preskúmaní postupu generálnej prokuratúry nezistil príčinnú súvislosť s namietaným porušením práv sťažovateľa podľa čl. 13, 14 a 17 dohovoru, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože ústavný súd odmietol sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní, nezaoberal sa už žiadosťou sťažovateľa o pridelenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj ďalšími žiadosťami, ktoré sú viazané na rozhodnutie vo veci samej (t. j. vyslovenie porušenia namietaného základného práva alebo slobody – čl. 127 ods. 3 ústavy), napr. jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2006